

[Lenger]

des et flertal i folketinget at få forhindret, at hastighedsgrænserne bliver sat op. Det skulle jo være meget uheldigt, om lille Peter mødte en værre fartbølge på vejen, når han løb over.

Korneliusen (S):

Jeg føler trang til, inden jeg kommer med nogle mere principielle betragtninger, at oplæse den tilføjelse, vi foreslår til myndighedsloven, nemlig at forældremyndigheden medfører pligt til at beskytte barnet mod fysisk og psykisk vold og anden krænkende behandling.

Der er ikke her fra socialdemokratiets side lagt op til at diskutere ændringer i straffeloven, selv om det er det, de fleste af de ordførere, der har været negative over for forslaget, har beskæftiget sig med.

Der var engang – det er længe siden – hvor manden i huset havde ret til at prygle sin kone. Den ret blev ophævet i 1683. Der var også engang, hvor folkeskolens lærere havde ret til at slå børnene i skolen. Denne ret blev ophævet i 1967. Tilbage står nu kun forældrenes almindelige ret til at tugte deres børn, og vi finder, at tiden er moden til at afskaffe denne revselsesret.

I 1983 indførte Sverige og Finland tilsvarende bestemmelser i deres forældrelov, og Danmark er det eneste land i Norden, der endnu har en rest af ældre tiders tro på, at fysisk afstraffelse kan nytte.

Igennem en årrække har revselsesretten været stærkt omdiskuteret, og spørgsmålet har også flere gange været behandlet i folketinget, uden at der har kunnet samles flertal for at afskaffe revselsesretten i familien.

Med den ændring af myndighedsloven, socialdemokratiet her foreslår, gøres det klart, at revselse af børn ikke længere er en acceptabel opdragelsesmetode, og samtidig understreges det, at den, der har forældremyndigheden over et barn, har hovedansvaret for barnets opdragelse, beskyttelse og udvikling.

At fjerne revselsesretten betyder altså ikke, som flere ordførere har sagt, at forholdet mellem børn og deres forældre kriminaliseres, eller at forældrenes opdragelsesansvar og -pligt tages fra dem. Tværtimod understreges det, at revselse er i strid med barnets tarv, fordi det hæmmer dets udvikling. Al tilgæn-

gelig forskning viser, at børn, der får tæv, bliver bange og indadvendte. De bruger deres kræfter på at bekæmpe angsten i stedet for at udvikle sig og tilegne sig viden, der kan bruges til at klare sig som selvstændige og trykke mennesker.

Børn har brug for kærlighed, for omsorg, for tryghed. Det er derfor helt naturligt, at forældrene pålægges en pligt til i opdragelsen at sørge for, at børnene ikke udsættes for forsømmelse, vold og udnyttelse, som bremser deres udvikling. Der foreligger en del undersøgelser af, hvor brutalt mange forældre behandler deres børn. Mange vil hævde: mit barn ikke har taget skade af et par på siden af hovedet. Men hvor går grænsen?

Jeg kan berolige alle, der har spurgt, med, at vi ikke ønsker grænsen for straf flyttet, men at vi ønsker, at det gøres tydeligere for forældre og domstole, hvor grænsen går. I dagens Aktuelt kan man læse, at vicepolitimesteren i Kolding udtaler: »Latterligt milde straffe for vold mod børn«. En politiembedsmand! Baggrunden for udtalelsen var idømmelsen af en forholdsvis mild straf for at have slået et 1 år gammelt barn med det resultat, at barnet fik et livsfarligt, delvis åbent kraniebrud. Det handler om at få defineret, hvor grænsen går.

Den kendte kriminolog Jørgen Jepsen udtrykker sit syn på revselsesretten således:

»Forældre kan straffrit udøve simpel vold mod deres børn. Der vil ikke, hvis vi afskaffer revselsesretten, være nogen undskyldning hverken for forældre eller for dommere for at se igennem fingre med anvendelse af egentlig vold mod børn. Vi ved, at det gør ondt på børnene. Vi ved, at det er ydmygende og krænkende. Hvad skulle afholde os fra at tage det sidste skridt i den rigtige retning? Alle ønsker et samfund uden vold. Lad os begynde dér, hvor vi voksne kan foregå vore egne unger med et godt eksempel ved ikke at gennemtvinge vores vilje med vold. Vi ved, at vi når længst med omsorg, tålmodighed, kærlighed og kendskab til børnenes problemer. Ved ved, at vi helst vil anvende de midler i opdragelsen, der er i overensstemmelse med de demokratiske værdier, vi i andre sammenhænge fremhæver. Hvorfor så ikke inden for hjemmets fire vægge?«

Afslutningsvis nogle bemærkninger til det, der er blevet sagt.